

elefántot vár. Huszonkét hónapig tart, amíg a világra hozza kicsinyét. Talán a tavaszra meg is lesz.

Bandi, a víziló künn sétál teljes hatalmas súlyában a szárazon.

A kis zsiráf nagyot nőtt. Már kétszázhatvannégy centiméter. Csaknem fölér a feje a felső rácsig. Az anyja négy méter és nyolcvan centiméter. Óráról-órára nő a kicsi. Lehet, hogy azóta már ismét nőtt néhány centiméterrel.

A hollókeselyű ketrecét megette a rozsdá, s amíg be nem foltozzák, ő a kis ragadozók vendége. Addig is egy anyakacsa hápog a ketrecben egy tucat pelyhes kicsinyével.

A két marabu szinte karonfogást áll egymás mellett. Olyanok, mint egy kopott, öreg házaspár.

Az álmos szemű afrikai strucc ketrecében fekete kakasok kapirgálnak. Be kell vallanunk, hogy a tűzokok olyan nagyok, hogy az ismeretes közmondás kissé gondolkodóba ejt bennünket. Arra gondolunk, hogy érdemes egy napig várni, ha a veréb helyett tűzokra tehetünk szert. A kíváncsi fehérszamár farkasszemet néz velünk, s a farkas számármódra ásít. Egy kis muflon szeleburdin lefut a sziklák közül, megáll az úton, gondolkozik, aztán visszalohol. Jobb az állatok közt maradni – gondolja.

Nem mondunk neki ellent.

1934. szeptember 29., szombat, 7. old.

Kisdedek közt

Nehezen lehet bejutni hozzájuk. Csak külön engedéllyel. A legeslegkisebb gyermekek első társas egyesülése ez, afféle kisdedkaszinó. Kisdedóvónak nevezik. Megkapjuk az engedélyt. Először járunk közöttük, de mihelyt belépünk, már maguk közé fogadnak, s a legnagyobb szeretettel csimpaszkodnak belénk.

– Köszönj szépen, Ibolyka – szól rá a néni egy tearózsa-arcú kis Ibolykára. A csöpp kis lány – mindössze három esztendő – élénk penderül és nagybát-
ran rákezd:

Egyszer volt egy kemence,
Belebújt a kis Bence.
Kormos volt a kemence,
Fekete lett kis Bence.

A versike vége az, hogy megverik a kis Bencét, s ennek mindenki szívből örül.

A vers volt a köszönés. Ők még bizonytalanok a szavak értelmében, hiszen nem oly régóta ismerik őket. Van közöttük egy Lajoska. Ő még csak kétesztendő. Beszélni se tud. De azért már verekszik.

Először a saját nevüket tanulják meg, azután a családi vonatkozásokat. A legtöbbje még a testvér fogalmával sincs egészen tisztában. Unokatestvérét, kis barátját mondja testvérnek. Van, aki kezdetben anyukának nevezzi az óvónénit, s az édesanyját „másik anyukám”-nak mondja.

Az év elején még valamennyi sír. Ez a jobbik eset. Amelyik eleinte sír, az néhány nap alatt megszokja a dedót. Van azonban olyan, akire csak három-négy hét múlva jön rá a sírás. Ez azután nagyon sokáig kesereg. A picibek csak úgy alszanak el ebéd után, ha az óvónéni egy kicsit melléjük fekszik.

– Mit szeretsz legjobban enni, Sárka? – kérdezzük egy seprő szempillájú, vékony kislánytól.

– A lencselevest – mondja meglepően.

Általában minden meglepő, amit mondanak vagy tesznek, mert még nem szokványos. A Nórika például világért sem akar fiúval párba menni. Ha fiúval kell párba mennie, inkább otthon marad. Csaknem mind szőke, s a kislányoknak csaknem mindnek rózsaszín szalagszokor van a hajába kötve. A legtöbbnek van egy-egy kedvence, attól aztán nem tágít, de a lányoknak van egy közös kedvence is, egy kisfiú. Őtőle még a rúgást is szívesen tűrik.

Még alig látszanak ki a földből, de a felnőtt minden jellemvonása már halványan kitetszik rajtuk. A fiúk például – még a legkisebb is – nem akarnak kötényt kötni maguk elé. „Férfiatlannak” érzik.

– Jöjjön ide a legnagyobb kofa – szól a néni.

Gondokozás nélkül lép elő egy katicabogár-ruhás kislány. Megemeljük. Alig nehezebb egy zsömlénél.

– Melyiketek tud olvasni? – kérdezzük.

Csaknem mind jelentkezik, de kiderül, hogy ők még csak egy betűt ismernek, és ez az „A”. A-nak olvassák az n-t, az s-t és a t-t is. A LUD felírást egy kép alatt gondolkozás nélkül olvassák mind kacsának.

„Ti most már nagyok vagytok” – ez a varázsmondás.

Erre mindegyik szót fogad. A hegedű hangjára pedig a legsíróbb is elhallgat. Ezt egy napon ötször-hatszor is elmondadják egymás után. Táncolni, énekelni nagyon szeretnek. Harsány a hangjuk. Néha egy-egy kültelki dalba fognak bele. Az utcán hallották. Amikor elmegyünk, karba kiáltják: „Isten hozta!” (Azt akarták mondani: „Isten vele.”).

1934. október 18., csütörtök, 7. old.

Pesti utca

A pesti Dunasétányon fiatal nő gyermekkocsit sétáltat. A kocsiban habfehér párnán rózsaszín kisleányka mosolyog. Ragyogó őszi délután van, uzsonnaidő, s a kávéházak tornácai zsúfolva vannak. A pincérek alig győzik a kiszolgálást. A fiatalasszony a kis kocsit mindig épp a kávéházi tornácok mellett tolja, s amikor az egyik tornác elé ér, mindig kiszalad egy fürge, fiatal pincér, és sietős hamarsággal meg-megcsókolja az apróság rózsás arcockáját. Hol a párnáját igazgatja meg, hol a gumibabáját adja vissza a kezébe, de meg nem állja egyszer sem, hogy ki ne szaladjon hozzá. Kezében néha tele tálca, máskor újság vagy süteményes kosár van, fél kezében magasra tartja, és úgy hajol a kocsi fölé, de azt a futó csókot el nem engedi. Aztán szalad vissza vidáman, fürgén végzi a dolgát, ügyesebben és jobb kedvvel, mint a többi valamennyi. Az asszonyka pedig elégedetten gondolja magában, hogy imádja a kislányát, milyen jó apa lett belőle.

•

Az egyik körúton, forgalmas délben vidékiesen öltözött férfi halad. Térdnadrágot visel, viharkabátot, fején zöld vadászkalap. Mindez nem volna feltűnő, amiért mégis mindenki utána fordul, és megmosolyogja, az, hogy hátán jókora hátizsák van, ebben pedig hatalmas, legalább tizenhat ágú szarvasagancsot cipel. Az agancs törzse a hátizsákba van kötve, pompás ágai pedig kétoldalt ágaskodnak a férfi feje körül. Szakasztott olyan, mint a